

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. T.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2018, č. j. 18 A 2/2018 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Nový Jičín (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 2. 2017, č. j. OSČ/8876/2017, sp. zn. OSČ/85555/2016 – PD 968/2016/Wit, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdější předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako řidič při řízení motorového vozidla tov. zn. Renault Laguna, RZ X, dne 29. 10. 2016 v 10:50 hod. na silnici I. třídy číslo 48 na km 28,6 ve směru jízdy od obce Nový Jičín na obec Příbor (v katastru obce Sedlnice - Borovec), překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h; v daném místě řídil uvedené vozidlo rychlostí 140 km/h (po započtení možné odchylky měřícího zařízení). Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2017, č. j. MSK 39152/2017, sp. zn. DSH/8247/2017/Bře, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Podle krajského soudu ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce překročil maximálně dovolenou rychlost 90 km/h. Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky poukazující na nesprávné měření rychlosti. K námitce, že místo přestupku je ve výroku popsáno nesprávně, neboť ke změření došlo nikoliv v katastru obce Sedlnice - Borovec, ale v katastru obce Příbor, krajský soud uvedl, že je pravdou, že místo změření žalobce se nachází cca 160 m za hranicí katastru obce Sedlnice (katastrální území Sedlnice – Borovec neexistuje), v katastru obce Příbor. Podle krajského soudu však uvedená pochybení nevyvolávají nutnost zrušení správních rozhodnutí; místo spáchání přestupku je v dalších částech výrokové části dostatečně konkretizováno a nemůže tak být zaměněno s jiným. Podle krajského soudu ke zrušení rozhodnutí vždy nevede ani místní nepříslušnost správního orgánu I. stupně. Důvodem ke zrušení správního rozhodnutí není ani to, že ve výrokové části rozhodnutí správní orgán I. stupně neuvedl poukaz i na další ustanovení právních předpisů (např. § 10, § 11, § 12, § 13 a § 14 zákona o přestupcích), jakož ani to, že správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, že žalobce má pokutu a náklady řízení uhradit buď na účet správního orgánu, nebo poštovní poukázkou s uvedením konkrétného variabilního symbolu (a nezmínil další možnosti úhrady). Podle krajského soudu se nejedná o vady, které by vyvolávaly nezákonnost rozhodnutí. Krajský soud nepřisvědčil rovněž dalším žalobním námitkám a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel brojil proti měření rychlosti. Zejména namítal, že správní orgány neučinily dostatečná skutková zjištění stran překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, a krajský soud je proto nemohl převzít. V řízení nebylo postaveno na jisto, že stěžovatel překročil maximálně dovolenou rychlost 90 km/h. Správní spis neposkytuje oporu pro závěr, že v daném místě bylo možno jet pouze uvedenou rychlostí. Měření pak bylo provedeno „skrytým, utajeným způsobem“ (měřící zařízení bylo umístěno na policejním vozidle v civilním provedení). Stěžovatel dále namítal, že měřící zařízení nebylo řádně ověřeno, při měření došlo k porušení návodu k obsluze, měřící vozidlo mělo podhuštěnou pneumatiku, v mezidobí mezi ověřením a měřením došlo k výměně pneumatik, při měření došlo k reflexi od svodidel atp. Ve druhém okruhu námitek stěžovatel namítal, že krajský soud měl *ex offo* zrušit správní rozhodnutí z důvodu

nesprávně vymezeného místa protiprávního jednání, resp. z důvodu nesprávně určené místní příslušnosti správního orgánu I. stupně. Ve třetím okruhu námitek stěžovatel namítal, že správní orgán pochybil, pokud ve výroku neuvedl všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Ve čtvrtém okruhu námitek stěžovatel namítal, že správní orgán I. stupně zkrátil jeho práva tím, že ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit buď na účet správního orgánu, nebo poštovní poukázkou s uvedením konkrétného variabilního symbolu, a neumožnil mu uhradit pokutu jiným způsobem. Obsáhle polemizoval se závěry krajského soudu k jednotlivým žalobním námitkám. Podle jeho názoru je jeho odůvodnění nepřípadné a nesprávné. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s rozsudkem krajského soudu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[9] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na http://nalus.usoud.cz). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[10] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[11] Kasační soud posoudil správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu optikou výše uvedených judikaturních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozsudku i ze správních rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Správní orgány i soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil stěžovatel, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti dále poukazoval na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že došlo k překročení maximálně dovolené rychlosti.

[13] Pokud stěžovatel konkrétně tvrdil, že správní orgány neučinily dostatečná skutková zjištění stran nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě, konstatuje soud, že správní spis poskytuje oporu pro závěr, že v daném místě byla nejvýše dovolená rychlost 90 km/h, kterou stěžovatel významným způsobem překročil (k tomu viz mj. fotodokumentaci pořízenou měřícím zařízením). Ani v řízení před správními soudy přitom stěžovatel nepředložil žádný podklad, který by měl potenciál zpochybnit závěr správních orgánů, že v daném případě bylo možno jet maximálně rychlostí 90 km/h. Pokud stěžovatel namítal, že měřící zařízení nebylo řádně ověřeno (ověření provedl výrobce daného zařízení), konstatuje soud, že ve správním spisu je založen ověřovací list měřícího zařízení ze dne 6. 11. 2015, ze kterého vyplývá, že v době měření bylo měřící zařízení řádně ověřeno. Soud souhlasí s krajským soudem, že pro danou věc je podstatné, že silniční radarový rychloměr byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii, z čehož plyne závěr, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013 - 35, či rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom zabývala i dalšími námitkami stěžovatele, vč. údajné nemožnosti měření rychlosti z neoznačených policejních vozidel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015 - 34), důsledky nedodržení návodu k obsluze (rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60), tzv. reflexí od svodidel (rozsudky ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 71), obecným vyjádřením Českého metrologické institutu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 5 As 157/2016 - 39), odchylkou měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35) atp. V souladu s touto judikaturou posoudil věc i krajský soud. Nutno dodat, že ze správního spisu vyplývá, že zasahující policisté byli řádně proškoleni, přičemž za dostačující podklady stran správnosti měření lze považovat ověřovací list vydaný metrologickým ústavem a osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřícího zařízení (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56 atp.).

[14] Stejně tak se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami poukazujícími na chybu měření z důvodu podhuštění pneumatiky, výměny pneumatik atp. Viz např. rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 40, ve kterém soud uvedl, že „*z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že je-li pro dané měřící zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, že došlo k výměně pneumatik. Např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, zdejší soud vyslovil: „K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období.*“

[15] Zdejší soud neshledal důvod odchýlit se od závěrů uvedených v citované judikatuře. Přijetí výkladu stěžovatele by znamenalo, že při každém přezutí pneumatik by zanikla platnost ověření rychloměru a bylo by nutné vždy vydat nové ověření. Takový požadavek ze zákona dovodit nelze. V § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 262/2000 Sb.), jsou explicitně uvedeny důvody, na jejichž základě platnost ověření zaniká; přezutí pneumatik vozidla, na němž je toto měřící zařízení umístěno, takovým důvodem není. Nadto je nutno konstatovat, že stěžovatel překročil rychlost o 50 km/hod, tzn., že ani drobná nepřesnost v odchylce by nemohla zpochybnit závěr o podstatném překročení dovolené rychlosti. Ostatně s drobnou odchylkou měření právní úprava počítá. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 „*Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo velmi významné (52 km/h) a rovněž po započítání odchylky (překročení o 46 km/h) byla naměřená rychlost při horní hranici formálního znaku přestupku (srov. § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 a 3 zákona o přestupcích). Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřícího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku*.“ Ani z obecného vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 12. 2017 nelze dovozovat nesprávnost daného konkrétního měření.

[16] Lze tedy uzavřít, že námitkám zpochybňujícím překročení maximálně dovolené rychlosti, resp. nesprávného měření kasační soud nepřisvědčil. Podle jeho názoru krajský soud věc správně posoudil a zdejší soud jeho argumentaci plně přebírá a v podrobnostech na ni odkazuje. Nutno dodat, že stěžovatel bezprostředně poté, co jej zastavili zasahující policisté, nezpochybňoval překročení maximálně dovolené rychlosti, resp. nesprávnost provedeného měření. Takové námitky začal uplatňovat až následně, což vyvolává i pochybnosti o jejich neúčelovosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71).

[17] V dalším okruhu námitek stěžovatel namítal, že krajský soud měl přistoupit *ex offo* ke zrušení správních rozhodnutí, a to z důvodu vad ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Předně stěžovatel namítal, že ve výroku je uvedeno nesprávné katastrální území, v němž došlo ke změření rychlosti. Namísto katastrálního území Příbor, je ve výroku uvedeno katastrální území Sedlnice - Borovec. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že katastrální území Sedlnice - Borovec neexistuje; existuje pouze katastrální území Sedlnice. Ani tato vada, jakož ani to, že ke změření nedošlo v katastru obce Sedlnice, ale několik desítek metrů za jeho hranicí (v katastru obce Příbor), nevyvolává v daném konkrétním případě nutnost zrušení prvostupňového rozhodnutí. V rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, zdejší soud uvedl, že „*[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním.*“ To vyplývá i z pozdější judikatury zdejšího soudu (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, ze dne 11. 3. 2006, č. j. 4 As 270/2015 - 42, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52). Uvedeným požadavkům výroková část prvostupňového rozhodnutí odpovídá. Je v ní mj. uvedeno, že: přestupku se stěžovatel jako řidič vozidla tov. zn. Renault Laguna, reg. zn. X, dopustil dne 29. 10. 2016 v 10:50 hod. na silnici I. třídy číslo

48 v km 28,6 ve směru jízdy od obce Nový Jičín na obec Příbor. Nutno dodat, že ve správním spisu je založena i fotografie z měřícího zařízení, obsahující přesné souřadnice místa, kde došlo ke změření rychlosti.

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že místní nepříslušnost správního orgánu nevyvolává nutnost zrušení správního rozhodnutí. Např. z rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 - 138, vyplývá, že takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení. Obdobně viz i další judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 73/2013 - 35. Nutno dodat, že zákon nestanoví ani povinnost správního orgánu poučit žalobce o možnosti namítat místní nepříslušnost.

[19] Důvodem ke zrušení prvostupňového rozhodnutí není ani to, že v něm nejsou uvedena obecná ustanovení zmiňovaná stěžovatelem (např. § 11, § 12, § 13 a § 14 zákona o přestupcích). Správní orgán ve výroku uvedl stěžejní zákonná ustanovení, podle kterých byl stěžovatel shledán vinným, resp. sankcionován [§ 18 odst. 3, § 125 odst. 1 písm. f) bod 2, § 125c odst. 5 písm. d), § 125c odst. 6 písm. b) a § 125e odst. 7 zákona o silničním provozu]. V odůvodnění pak správní orgán doplnil i další ustanovení, mj. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích (takový postup přitom připouští i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS). Nutno dodat, že stěžovatelem zmiňovaná ustanovení přestupkového zákona jsou obecná. V § 11 jsou vyjmenovány druhy sankcí, v § 13 až 15 jsou obsažena obecná pravidla pro ukládání sankcí. V § 10 je pak upraveno projednávání přestupků osob podléhajících vojenské kázeňské pravomoci, resp. příslušníků bezpečnostních sborů, a osob během výkonu vazby, výkonu trestu odnětí svobody nebo zabezpečovací detence. Výklad stěžovatele by ad absurdum znamenal, že by správní orgán musel ve výrokové části uvést všechna ustanovení přestupkového zákona a zákona o silničním provozu, a to včetně těch, které na stěžovatele nedopadají. Správní rozhodnutí by se tak stalo nepřehledným.

[20] Ani fakt, že správní orgán ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení lze uhradit buď na účet správního orgánu, nebo poštovní poukázkou, a nezmínil další možnosti úhrady, nevyvolává nutnost zrušení prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že uvedená část výroku je pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout platbu stěžovatele uhrazenou jiným než výše uvedeným způsobem. Z důvodu, že stěžovatel ani netvrdí, že by pokutu uhradil bankovním převodem, resp. že by správní orgán odmítl platbu převzít, resp. identifikovat z důvodu neuvedení specifického symbolu, nelze dovozovat ani jeho zkrácení práv v důsledku nutnosti uvádění rodného čísla jako specifického symbolu.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

VI.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu